

VSE JE PRAH

Vse je prah. To so le stopnje.

Železo in skala in trhli pod,
ki ga dviga tvoja lopata, čvrsta
kamnita hiša in ilovnata koča,
zmleto zrnje, žgoča dlan,
s katere ješ svoj kruh;
prah zob, ki to melje; nadležna potreba.
Prah tvoje življenje in meso, premešano
z vodo, o mnoge vode, in —
zapečeno s svetlobo, s pripeko
žarečih zvezd, ujeti
skopi čas napetosti
med vretjem in zrelostjo.
med žejo in utešitvijo.
Prah, ki se iskreče dviga v luči,
kot cvetni prah pomladnih rož
ali srebrni puder na metuljih krilih;
utrujeni, slepeči prah v somraku med kletmi in podstrešji;
bitni prah v šestih deskah
šest čevljev pod svetlobo.
To so le stopnje.

Kljub temu je včasih prahu všeč,
da vstane proti prahu. Potem se mrzita
meso in meso. Palače
planejo nad koč. Železo
vdre v mir kamna.
Nedozorelo seme pade pod koraki
vojskujočih se krdel. Sklede in krožnike lomijo
zobje in vrtinec... Vsa
tiha in hlastna napetost med stvarmi
z enim samim sunkom skoči iz tečajev
in se zvija v klobčič.
v brsteče zrno atomov, in zmedeno
izvrže vse, kar vsebuje. Na koncu
je tu prah, tisti,
ki je bil nekoč in nekoč bo.

V nekaj dneh, tednih in letih
se iztečejo preobrazbe stoletja.
Železo hitreje umira in se povrača
v zemljo. Malta hitreje umira.
Meso izgori v urah, sekundah.
Rja in pepel in trhlina —
ah, kakšna hlastnost...

PESEM LET

Kdo sem, kako vzdržim pod težo let?,
ki sevajo plapolajoč in šelesteč kot mak?
Kam vonj? Kdo hrani zvok, teman kot med?
Z visokim sunkom mladih let
je žoga poletela v zrak.
Zdaj pada kakor prvi mrak.

Je to zgubljeno, je sploh kdaj bilo? —
Spanec pod zvezdami; obale, oblegane z modrino:
temačna strujanja, pa mesta, ki rasto v višino? —
Spet bi rad v prahu starih cest spočil utrujeno nogo.
a vem, da bi odprle zdaj pred mano le praznino.

Kdo sem, odkar se mi je to razkrilo?
In kdo pred tem, kar mi prihodnost hrani?
Kdo, šibek od vetrov, pijan, s pojočo žilo
v vršanju in hitenju, v razigrani
iskrivosti duha in igre dušnih ptic v temi?
Ah, odgovori čas, ki si!

Sem in diham — eno: usta in flavta.
Igram si pesem in sem pesem.
Dih sem, ki valovi v tem lesu, krik zemlje sem.
ta, ki igra sem in zvenenje, trup flavte, flavta
in flavtina pesem.

Čemu še kličem pesem izgubljenih let...
Sem, diham. Ne slišim zvoka, ki napaja zrak?
Svetel oblak lebdi v višini. Sijoče izgoreva mak.
In flavta čaka. Naj poje zbor vseh tvojih let.
Že slišim njihov glas skoz padajoči mrak.